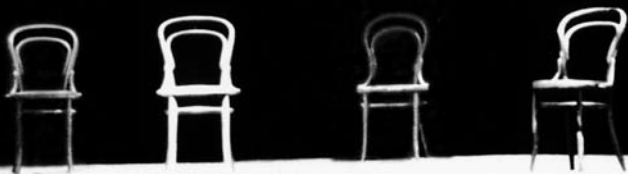

Činoherní čtení

Ve Smečkách 26, Praha 1

září, říjen 2014

zvedá se rosa, z

Činoherní klub

1965 / 2015

Ladislav Smoček: PIKNIK (1965)

Šest a půl metru do šířky, čtyři a půl metru do hloubky – jeviště Činoherního klubu. Devět řad v přízemí, dvě na balkóně, celkem sto osmdesát jedna křesel, dvacet dva míst k stání, o přístavcích nemluvě – hlediště Činoherního klubu. Malé divadlo nebo řekněme nižší střední divadelní velikost. Tohle divadlo letošním zářím vstupuje do své padesáté sezóny. V únoru příštího roku to bude padesát let, co měl premiéru Smočkův *Piknik*, kterým existování Činoherního klubu začalo.

Sednout si do opuštěného hlediště, zadívat se na zšeřelé jeviště a bleskově nechat proběhnout před očima paměti klipové zlomky všech stojetnatřiceti inscenací, které se na tomto jevišti hrály a hrají. Role, režijní koncepce, scény, kostýmy a především – lidské osudy. Herecké osudy, chcete-li. Tolik báječných možností změřit sebe s rolí, svou zkušenost se sebou a s lidmi konfrontovat se zkušeností autorovou, režisérskou, přidat k touze po poznání – co jsme vlastně zač – střípek své vlastní pravdy.

Postihnout naši psychologii, razantně vyjevit její zákruty smíchem i napětím, strefit se do tragikomiky našeho pobývání mezi lidmi. To všechno v Činoherním klubu šlo a jde. Vždycky totiž dokázal demokraticky naslouchat všem svým spolutvůrcům, jeho režiséři měli a mají ambici vyjadřovat se především přes herce, prostřednictvím konkrétních, přesně zkomponovaných a pečlivě vybraných hereckých a tedy lidských osudů.

Tak a tím ovlivnil Činoherní klub české, respektive československé divadlo, tím drží sebe i své diváky, a právě pro to je dodnes i pro člověka, jenž se může a dokáže dívat prizmatem padesáti let, divadlem, které je stále k poznání.

Těch padesát let jsme hráli pro zhruba dva a půl miliónu diváků. Je to málo nebo hodně? Asi žádný rekord. Na druhou stranu – více se jich do divadla nevešlo. Diváci jsou našemu divadlu věrní. Mají pro to, troufám si říci, dobrý důvod – po celých padesát let patří Činoherní klub málem nepřetržitě ke špičce českého divadla. Mimo jiné svou původní nezaměnitelností. A to tedy rekord je.

Vladimír Procházka

Premiéry padesáté sezóny

27. února 1965 měl v divadle Ve Smečkách premiéru *Piknik* Ladislava Smočka v autorově režii. A právě při práci na této inscenaci se divadlo Činoherní klub zformovalo. Padesátá sezóna je samozřejmě jenom číslo, které se od té předchozí či následně liší jen numericky. Také její průběh bude celkem běžný.

Na začátku listopadu bude mít premiéru inscenace Ladislava Smočka *Paní Warrenová*, která vzniká na základě textu G. B. Shawa s Ivanou Chýlkovou v hlavní roli. Půjde o jakousi Smočkovu „Play Shaw“, která mimo jiné váží proměnlivou polaritu diametrálních názorových rozdílů v toku času.

Ještě do konce listopadu uvedeme obnovenou premiéru *Ujeté ruky* Martina McDonagha, kde mimo jiné v roli Tobyho vystřídá Dominga Correiu režisér inscenace Ondřej Sokol.

První premiérou nového roku bude dramatinizace románu F. M. Dostojevského *Bratři Karamazovi*, inscenace Martina Čičváka, s Jurajem Kukurou v roli otce Karamazova.

Velmi pravděpodobně se ve druhé polovině sezóny vrátíme i k inscenaci hry Davida Mameta *Americký bizon*. Její remake opět bude režirovat Ondřej Sokol a hlavní role si zahraje spolu s Martinem Fingrem.

Konec jubilejní sezóny bude patřit začátku zkoušek Ibsenova *Nepřítele lidu*, kterého s herci Činoherního klubu nazkouší přední evropský režisér, mnohaletý šéf Unie evropských divadel a ředitel budapeštského Divadla Józsefa Katony, Gábor Zsámbéki. Premiéra *Nepřítele lidu* se uskuteční zhruba za rok a bude první částí projektu nazvaného *Činoherní Evropa*. V jeho rámci budou špičkoví evropská režiséři uvádět v Činoherním klubu vrcholná díla divadelní klasiky.

(vp)

PŘIPRAVUJEME

George Bernard Shaw PANÍ WARRRENOVÁ

(Mrs. Warren's Profession)

„Konkrétně řečeno, pokládám většinu současné morálky v oblasti ekonomických a sexuálních vztahů za katastroficky špatnou.“

G. B. Shaw

Podle hry **George Bernarda Shawa** *Živnost paní Warrenové* (*Mrs. Warren's Profession*) v překladu **Břetislava Hodka** upravil **Ladislav Smoček**.

Režie: **Ladislav Smoček**

Scéna: **Karel Glogr** / Kostýmy: **Simona Rybáková**

Hrají: **Ivana Chýlková, Zuzana Stavná, Honza Hájek, Vojtěch Kotek, Tomáš Jeřábek, Petr Křiváček.**

Premiéra 6. listopadu 2014

„(...) Příliš dlouho nás znepokojoval Shaw jako politik a jako filosof, teď už většinou mrtvý. Sotva kdo si však všiml Shawa jako dramatika: stále v něm hledáme šířitele idejí a nevidíme umělce. Jeho hry však zůstávají velice živé, poněvadž se v nich projevuje jistá ruka zkušeného divadelníka. Eric Bentley před několika roky označil Shawovy hry jako 'dialektické', nikoli jako hry diskutující, nýbrž hry o diskusi, což je zvláštní a osobitý způsob, jímž je možno přistoupit k jakémukoli tématu pod sluncem, způsob, který si právem spojujeme se Shawovým jménem.“

J. L. Styan: *Černá komedie*

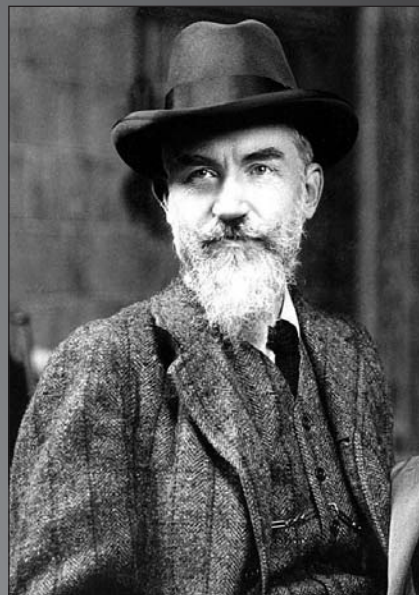
Když **Ladislav Smoček** začal vážněji uvažovat o scénování rané Shawovy hry, nabídl spolupráci na titulní roli **Ivaně Chýlkové** s tím, že přiblížování textu a seznamování se s ním se stane jejich společným dobrodružstvím myslí na cestě, tentokrát s několikaměsíčním předstihem před zahájením vlastního zářijového zkoušení. Důkladnou úpravou textu vznikl tvar, který by bylo možné nazvat „Play Shaw“ Ladislava Smočka. Jeho těžištěm je – ve střetu matky a dcery – protikladnost dobových i současných pohledů na pravdivé a dobře zformulované názory na to, jak svět skutečně funguje. Polárnost mladé, přepjaté naivity a bystré, léty vykoupené zkušenosti.

Z dnešního hlediska se zdá zákaz hry cenzurou (ačkoli byla napsána roku 1894, v Anglii se dostala na jeviště teprve až roku 1924) jakožto nemravné úsměvný, její aktuálnost je nabíledni: žij a konej tak, aby ses nemusel(a) za svůj život stydět. Shawovu známému výroku *Chudoba je stejně tak veřejným zlem jako soukromým neštěstím* rozumíme velmi dobře. Stejně dobře rozumíme i mladistvé touze po osamostatnění. Skvěle to postihl F. X. Šalda: „Obě hlavní figury Shawovy, i matka i dcera, jsou v právu, každá jiným způsobem, který měšťák zavrhuje; nemravná by bývala, kdyby byla s dcerou v ctnosti zemřela hladem. V tom jest umění Shawovo, jak proti sobě postavil a vyvážil životní sílu a oprávněnost i matky i dcery. Hrneli určitá část kritiky své sympatie jen na dceru, chybuje a není práva pojetí Shawovu.“ (*Za správné chápání Shawa, 1927*)

(rc)

První zakázaná hra, *Živnost paní Warrenové*, sdílela osud s Ibsenovým *Strašidly*. Ve viktoriánské době nebylo možno veřejnosti připomínat, že pohlaví vůbec existuje. Shawova hra byla dána do klatby a zůstala na černé listině třicet let. V Americe, když ji dávali roku 1902 v Garrickově divadle v New Yorku, strhl se proti ní zuřivý pokřik, a Arnold Daly a celá jeho společnost byli po stažení opony odvedeni na policejní komisařství. Policie však nemohla nalézt důvod k zakročení, a hra brzy, právně očištěna, přešla do třídy nezávadných her.

V Anglii lord Chamberlain teprve v roce 1924 zrušil směšnou klatbu a svolil k představení *Živnosti paní Warrenové* v Londýně. Nevím, jak Shaw tenkrát smýšlel o tomto pozdním schválení. V jednom ze

svých rázovitých interviewů vyjádřil kterémusi zpravodaji hluboké politování nad tím, že lord Chamberlain změnil svůj názor.

„Zpráva je bohužel příliš pravdivá,“ řekl prý. „Teď, když jsem dosáhl úctyhodného věku osmašedesáti let a jsem považován za svatého, mohu-li tak říci, propustil lord Chamberlain tento můj hrozný kus, napsaný téměř před třiceti lety, když jsem nebyl nic než mladý tygr, který nevěřil ani v člověka ani v Boha; tento strašný cenzor schvaluje nyní hru, aby mi znemožnil v míru skončit své dny. Nemohu zakázat její provozování, protože je dnes právě tak pravdivá a nutná jako v roce 1894.“

Frank Harris: *Bernard Shaw, neautorizovaný životopis na základě přímých informací s doslovem pana Shawa (1932)*

Shawova paní Warrenová i Chaplinův pan Verdoux objevili důležitý rozpor současné společnosti – rozpor mezi ideologií a praxí, mezi tím, co společnost fakticky dělá, a tím, co hlásá. Objevili jej a poučili se z něho: postavili se na stranu praxe, a praxí tím zekonomizovali. Ideologická forma byla pro ně luxus, který si nemohli dovolit. Metodicky se obě postavy liší: paní Warrenová z obecného statu quo jen mechanicky a „mlčky“ vyvolila organizaci svého podnikání, které je celkem běžné a stejně „mlčky“ respektované; pan Verdoux z obecného statu quo vytvořil logický vzorec, kterým si legalizoval podnik méně běžný – jeho interpretace je intelektuálnější. Ale přístup obou postav ke společnosti je shodný a shodně tuto společnost a její zásady absurdizuje.

Jan Grossman: *Analýzy*

DOUŠKY

Činoherní klub představí 15. září inscenaci Pinterovy **ZRADY** v režii **Ondřeje Sokola** na 22. ročníku Mezinárodního festivalu Divadlo v Plzni.

V pondělí 22. září uvedeme v **50. repríze** inscenaci **Martina Čičváka KUKURA**.

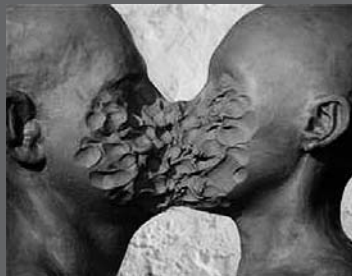

Marián Labuda, Vladimír Javorský, Boleslav Polívka, Václav Neuzil a Ondřej Sokol hrají ve filmu *Alice Nellis Andělé* natočeném podle románu Michala Viewegha *Andělé všedního dne*.

Blahopřejeme **Boleslavu Polívkovi** k 65. narozeninám.

4. září oslavili osmdesátiny **Jan Švankmajer a Juraj Herz**.

České centrum Praha zahájilo 28. srpna putovní výstavu **Jana Švankmajera** *Možnosti dialogu. Mezi filmem a volnou tvorbou*.

Galerie Smečky otevře 24. září výstavu děl **Jiřího Koláře**, připravenou k připomenutí jeho nedožitých 100. narozenin. Kolářovu dílu je věnována také obsáhlá část právě vycházející podzimní **Revolver Revue** (96/2014).

Tomáš Štern

24. října 1949 – 2. září 2014
zvukař Činoherního klubu.

František Fröhlich

(13. 5. 1934 – 13. 7. 2014)

Překladatel, redaktor, dramaturg a pedagog

„Divadelní hry – především Ibsena – jsem začal překládat asi před dvaceti lety především proto, že dosavadní překlady byly sice přesné, ale zdály se mi být málo divadelní, jako by se v nich vše odehrávalo za jakousi podivnou gázovou oponou, skrze níž k lidem nepronikne jejich aktuálnost a naléhavost. Snažil jsem se z nich tuto oponu strhnout. Dost mě ovlivnila praxe v Činoherním klubu, kde jsme každou hru podrobně rozebírali, a především skvělé Suchařpovy překlady Čechova.“

František Fröhlich v rozhovoru pro Týdeník Rozhlas 17 / 2005

„Musím jen dodat, že k úspěchu londýnského zájezdu nemálo přispěl jemně inteligentní, mimořádně vzdělaný, vždy příjemný a neobyčejně obětavý František Fröhlich, od 1. ledna 1970 zaměstnaný v ČK jako dramaturg a 'referent pro zahraničí'. Mezi mnoha úkoly, které plnil v souvislosti s londýnským zájezdem a mezi kterými byla také zprostředkovatelská funkce mezi českým textem a anglickým tlumočnickem v kabině, patřily rovněž ty, které dnes vykonávají tzv. tiskoví mluvčí. Myslím, že významně napomohl k vytváření obrazu

Činoherního klubu svým skvělým vystupováním při nejrůznějších příležitostech, při kterém hrála velkou roli i jeho výtečná angličtina, budící nejednou položenou otázku, kde se tak výborně naučil – česky.“

Jaroslav Vostrý v knize Činoherní klub 1965-1972 / Dramaturgie v praxi

S Alenou Vostrou a Jaroslavem Vostrým v Londýně 1970

„Mně bylo šest a půl a v Terezíně jsem byl do svých jedenácti. Byl jsem tenkrát hodně nemocný, což mi paradoxně zachránilo život, protože zdravé děti dávali do tzv. kinderheimu, odkud šly do transportu. Teprve později, během dospívání, jsem si racionalizoval a zpracovával konkrétní zážitky a dojmy, které jsem tam prožil, a skládal si je do uceleného obrazu. Terezín, válka vůbec, potom padesátá léta ve mně vyvolaly mimoracionální pocit, nebo spíš přesvědčení o nestálosti postavení jednotlivce, pocit životní nejistoty, ono známé: Nevíme dne ani hodiny... Prosím, my si tady teď sedíme v kavárně u krásného mramorového stolu, a za chvíli můžeme vyjít ven a tam budou bolševici střílet buržousty nebo Němci posílat lidi do koncentráků nebo tam bude pospíchat do ráje sebevražedný terorista. Veškeré moje – a nejen moje – válečné a koncentračnické zážitky se dají shrnout do přesvědčení, že už by se takové věci neměly dít – a do pochybnosti, jestli k nim, v důsledku nepoučitelnosti lidstva, opravdu zase někdy, v té či oné podobě, nedojde.“

František Fröhlich v rozhovoru pro Tvar 30. 11. 2006

„Řekne-li se překladatel z dánštiny, každému sečtělému Čechovi vytane na myslí jméno František Fröhlich. A vyjede-li kterýkoli jeho mladší kolega pracovně do Dánska, dočká se od tamních redaktorů a literátů dříve či později otázky: 'A jak se má František?'“

Helena Březinová

*Úryvek z Pamětního tisku k 80. narozeninám Františka Fröhliche
(vydalo Nakladatelství Elg)*

PETR ČEPEK

20. září uplyne dvacet let od odchodu Petra Čepka.

„Působil jako přirozená autorita. Bylo cítit, že se neukazuje a nesleduje žádný vlastní prospěch. Napsal jsem, že neměl žádné politické ambice. To musím upřesnit: neměl žádné ambice, sloužil společně věci a sloužil jí rád. Pracoval pro Občanské fórum také proto, že byl rád mezi slušnými inteligentními lidmi, kterých si mohl vážit. Víme o jeho touze někam patřit a o jejích důvodech. Teď patřil nejenom k těm, kteří se scházeli v Laterně magice, ale k širokému společenství lidí nejrůznějších vrstev, které se v těch chvílích, v dějinách tak vzácných a vždycky s velice omezenou dobou trvání, vytvořilo; ke společenství, které se nejenom drží při svém konání legality, ale zejména se shoduje na jistých nepsaných zákonech a řídí se při svém jednání podle nich.

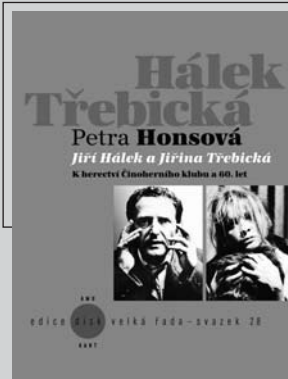
Z 'politiky' odešel v okamžiku, kdy se toto společenství začalo zcela logicky rozpadat. Neplakal po něm, ale byl rád, že ho přímo jaksi v národním měřítku zažil jako společenství neporažené – na rozdíl od toho, které se vytvořilo před 21. srpnem 1968 a po něm. Věděl, že to, čemu rozumí, co umí a co má dělat, je jeho profese. Nepatřil nikdy mezi lidi, kteří si myslí, že rozumí úplně všemu a všechno by dokázali vymyslet a udělat líp. To samozřejmě neznamená, že se přestal zajímat o další politický vývoj a že nechtěl udělat víc i tam, kde mohl být i kvůli svému jménu opravdu něco platný.“

Jaroslav Vostrý: Petr Čepka / Talent a osud

A. P. Čechov - B. Brecht: Svatby (režie V. Strnisko, 1985)

Nakladatelství Kant – Karel Kerlický vydalo ve spolupráci s Ústavem dramatické a scénické tvorby Divadelní fakulty AMU knihu Petry Honsové věnovanou dvěma hereckým osobnostem Činoherního klubu

Jiří Hálek a Jiřina Třebická / K herectví Činoherního klubu a 60. let

„Mimických, gestických i mluvních lazzi (ukázek herecké bravury a hravého způsobu vedení dialogu) dokázal Jiří Hálek do svého hereckého projevu zakomponovat to správné množství. S gagy pracoval velmi cudně, takže byly nepřehlédnutelné a přitom působily nevtíravě, jako uličnické pozdravy vycházející z upřímného hercovy srdce naproti divákovi, který se mohl jen tiše smát všem těm slepičím hrábnutím nožkou, plačtivým grimasám, za nimiž se skrýval číhavý rentgenový pohled, nepočítaným táčům napečených buchet a veselým kouskům s jejich cukrováním nebo prkennému pobíhání kolem stolu, které budilo dojem dřevěné loutky. A taky všem těm srandovním proměnám hlasu z mollové lítlostivosti do durové hrubosti pavlačové klepny, přes škyty, vzlyky, kokty, třasy, tiky a popotahování, až k famózně uskutečněné proměně nasládlé vtíravosti ve vážně míněnou výhrůžku zdůrazněnou zoufale zdviženou pěstí: 'A já jsem si hned říkala: a pan Burke, ten dobrák, co má Svatau tak rád a přeje jí a vodí se dívat na ni kamarády, ten to jistě pochopí. Ten to pochopí nejlíp z nás. Ten ví, co je to oběť! – Ten to dobře ví!'“

„Duševní prožitek, který si Jiřina Třebická v Soně, i v jiných psychologických rolích, na jeviště přinášela, ji činil nesmírně jímavou. 'Ona byla i v utrpení úžasná. Ono to z ní prostě šlo naprosto přirozeně. Ona taková byla,' říká Ladislav Smoček a Jaroslav Vostrý hovoří o hereččině hypersenzitivitě spojené s představitostí, určující a velkolepé, o jejím umění reagovat. Tak i Jan Kačer vzpomíná právě na to, jak se chování a jednání Soni odvíjelo 'jen' z toho, jak čekala, poslouchala a odpovídala. Přitom její pohyb byl téměř taneční choreografií – přesně citěné napětí a uvolnění, výmluvné měkké siluety a střídavě stylizované tvarované tendence neustálého vzájemného přiblížování a vzdalování se: Sonino 'smím se k němu přiblížit?' a Raskolnikovo 'mám se k ní přimknout?'. Sonin ostych, vina a strach, a najednou síla, pevnost, iniciativa.“

Historie Činoherního klubu

ve fotografiích I.

Ladislav Smoček: *PIKNIK* (režie Ladislav Smoček, 1965; Burda / Jan Kačer, Smile / Miroslav Macháček)

F. M. Dostojevskij: *ZLOČIN A TREST* (režie Evald Schorm, 1966; Raskolnikov / Jan Kačer, Soňa / Jiřina Třebická)

Niccolò Machiavelli: *MANDRAGORA* (režie Jiří Menzel, 1965; Pan Mikula / Jiří Hálek, Kallimach / František Husák, Ligur / Petr Čepek, Syr / Jiří Hrzán)

Alena Vostrá: *NA KOHO TO SLOVO PADNE* (režie Jan Kačer, 1966; Ofsajd / Jiří Hrzán, Medik / Josef Abrahám, Mílada / Nina Divišková, Blanka / Jana Břežková, Pierot / Petr Čepek)

Ladislav Smoček: *PODIVNÉ ODPOLEDNE DR. ZVONKA BURKEHO* (režie Ladislav Smoček, 1966; Svatava / Nina Divišková, Václav Václav / Pavel Landovský, Burke / Vladimír Pucholt, Bytná / Jiří Hálek, Tichý / Václav Kotva)

N. V. Gogol: *REVIZOR* (režie Jan Kačer, 1967; Hejtmanova žena / Helena Růžičková, Chlestakov / Jiří Kodet, Bobčinskij / Václav Kotva, Správce chudinského ústavu / Jiří Hálek, Hejtman / Pavel Landovský, Miška / Miloš Kučírek)

Činoherní klub uvádí:

Přehlídka amatérských divadelních souborů v roce 2014 se uskutečňuje za finanční podpory Ministerstva kultury ČR.

neděle 12. října

Divadelní ansámbl Deštovka / Hradec Králové

Ray a Michael Cooney „A JE TO V PYTLI!“ (Tři bratři v nesnázích)

Anglická komedie plná humorných záměn i dramatických zvratů s překvapivou pointou.

Překlad: Jiří Fischer / Režie: Dita Doležalová / Hrají: Petr Lukeš, Martin Hosták, Ladislav Janeček, Dita Doležalová, Lenka Misíková, Tomáš Misík, Lukáš Zemánek, Lucie Hostáková, Martin Misík nebo Vladimír Hosták / Náповěda: Jana Lukešová.

Mladí manželé Tom a Linda Kerwoodovi usilují o adopci dítěte. A vše je na té nejlepší cestě – na poslední kontrolu sociální pracovnice se přeče perfektně připravili! Její návštěva nemůže mít tak hladký průběh, jak by si přáli, když se v jejich domě náhle objeví Tomovi nekonformní bratři. Jejich „geniální nápady“ připraví mnohonásobné komplikace a množství překérných situací. Dokáže si Tom v tuto nevhodnou chvíli s nimi poradit? A co teprve, když se mu do domu nastěhují ilegální imigranti? Roztoč se velmi napínavý kolotoč skrývání, nedorozumění a dokonce i akcí za hranicí zákona!

Douška o divadle

„Já osobně nesnáším žádné abstraktní disky o divadle. Nudí mě to. Ujišťuji vás, že o svých teoriích dramatu nikdy žádnou knihu nenapíšu.

Herec musí být ukázněný. Musí být vychován k tomu, aby automaticky vykonával režisérovy rozkazy. Když hercům řeknu, co mají dělat, očekávám, že to udělají přesně a rychle, abych viděl okamžité chyby, jestliže jsem se zmýlil. Podle mého názoru musí režisér znát hru natolik dobře, aby dovedl vyhmátnout každý důležitý okamžik každé scény. On a jedině on ví, kdy má mít akce linku vzestupnou a kdy sestupnou. Raději scénu zkouším osmkrát za sebou, než abych tenhle čas věnoval žvanění o abstrakcích. Herec pozná, co je správné tím, že to stále a stále zkouší. Diskutovat o motivech a tak dále, to jsou jen samé zvěsty. Američtí režiséři to příliš mnoho propagují... Hlavním úkolem režiséra je vytyčit hledisko na tvar, význam a rytmus hry; rytmus je ze všeho nejdůležitější... Nejsem proti spontánnosti, ale všechny emocionální improvizace nutno vypracovávat uvnitř určitého rámce, určitých hranic, které nastaví režisér, a režisér je stanoví v pojmech té které hry. Vždyť konec konců herec i režisér jsou služebníky hry, ne?“

Laurence Olivier

Poskytovatel čtyřletého grantu na provoz:
Hlavní město Praha

Na rok 2014 poskytuje
Hlavní město Praha Činohernímu klubu grant ve výši 18.700.000 Kč

MINISTERSTVO
KULTURY

Partneři Činoherního klubu

PRAŽSKÁ
PLYNÁRENSKÁ
B.S.

CGSO

Kooperativa
POJIŠŤOVNA A.S.

KRAUS®
MĚLNICKÉ VINAŘSTVÍ

VÍNÁŘSTVÍ WALDBERG
S.R.O.

Tonera

REVOLVER
REVUE

kdykde

www.radiohortus.cz

scena.cz
1. KULTURNÍ PORTÁL

Facebook

Program

Činoherní čtení na září a říjen 2014 vychází k 13. září 2014.
Redakce Činoherního čtení: Roman Cisař, Petra Honsová, Radvan Pácl.
Foto: Miloň Novotný, Pavel Kolský, Ivan Prokop, Pavel Nesvadba, Oleg Vojtišek,
Vít Šimánek, Miroslav Pokorný, Frank Roland-Beenenen, archiv Divadelního ansámblu Deštovka. Jazyková korektura: Andrea Fiřtková.
Grafická úprava: Joska Skalník a Kateřina Skalníková.

www.cinoherniklub.cz

Galerie Smečky Vás zve na výstavu

Jiří Kolář (24. 9. 1914 - 11. 8. 2002)

Výstava se koná u příležitosti nedožitých 100. narozenin autora.

od 24. 9. 2014 do 22. 11. 2014 / úterý – sobota, 11.00 – 18.30 hodin

Vstup zdarma pro držitele ZTP, ZTP/P, důchodce, děti, studenty SŠ, VŠ a pro všechny držitele Zákaznické karty Pražské plynárenské, a. s.

**Ve Smečkách 24, 110 00 Praha 1
(vedle Činoherního klubu)**

tel.: +420 222 210 268

tel./fax: +420 222 210 272

e-mail: galerie.smecky@pppas.cz

